

ABSTRAKT

Práce se zabývá psychologickým časem, aspektem jeho trvání a především subjektivní rychlostí času. V teoretické části představuje teorie časového vnímání a teorie vysvětlující akceleraci času s věkem. V empirické části ověřuje hypotézu o akceleraci času s věkem. Přes lidově rozšířenou představu o tom, že čím je člověk starší, tím mu čas ubíhá rychleji, data tuto teorii nepodporují. Vzorku 101 respondentů ze tří věkových skupin (adolescenti, dospělí a senioři) byl administrován dotazník mapující různé způsoby vnímání rychlosti času. Dotazník zahrnoval mimo jiné nově vytvořený Inventář subjektivní rychlosti času (ISRČ) a Zimbardův dotazník časové perspektivy. Většina respondentů souhlasí s tvrzením, že jim čas teď ubíhá rychleji než dříve, a že jim ubíhá rychle. Testování hlavní hypotézy výzkumu o akceleraci času s věkem však nenalézá signifikantní rozdíly ve vnímané rychlosti času spolu s věkem (Kruskal-Wallisův test). Signifikantní rozdíl v závislosti na věku byl nalezen pouze u měření rychlosti prostřednictvím ISRČ (Kruskal-Wallisův test). Adolescenti dosahují signifikantně vyššího skóru v ISRČ než dospělí a senioři (Mann-Whitney U test). Výsledky naznačují, že adolescentům ubíhá čas nejrychleji. Zároveň adolescenti pocítují ve srovnání s dospělými a seniory nejvíce časového tlaku (Mann-Whitney U test). Výsledky ISRČ je třeba interpretovat s omezením, že se nejedná o validizovaný nástroj, a může proto měřit i jiné aspekty vnímání času než rychlost. Data zčásti podporují teorii časového tlaku o tom, že čas subjektivně ubíhá rychle v průběhu celé dospělosti. Přispívají k ní zjištěním, že časový tlak se objevuje již v adolescenci ve vysoké intenzitě.